

Arrest

**nr. 53 042 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gezien het arrest van 19 oktober 2010 met nr. 49 755 waarbij de debatten worden heropend en de behandeling van de zaak wordt vastgesteld op de terechtzitting van 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens de verwerende partij komt de verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2008 België binnen.

De verzoekende partij is op 18 december 2007 in Turkije gehuwd met de heer X, van Nederlandse nationaliteit.

Op 2 april 2008 dient de echtgenoot van de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in als werknemer en legt hij ondermeer een geldige Nederlandse identiteitskaart en een arbeidscontract voor. Hij verkrijgt diezelfde dag een attest van immatriculatie, model B.

Op 2 april 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in, in haar hoedanigheid van echtgenote van een Nederlands onderdaan en worden een attest van immatriculatie en een bijlage 19 afgeleverd. Uit het verslag betreffende de aanvraag tot vestiging blijkt dat zij een toeristenvisum type C voorlegt geldig tot 25 december 2007 en een paspoort. Bij haar aanvraag meldt de verzoekende partij dat zij uit Nederland komt als echtgenote van een Nederlands onderdaan. Zij verkrijgt een attest van immatriculatie, model A.

Op 8 september 2008 verkrijgt de verzoekende partij een F-kaart.

Op 9 februari 2010 start de Immigratie- en Naturalisatiedienst in Nederland een onderzoek naar de intrekking van het verblijfsdocument betreffende het rechtmatig verblijf van de verzoekende partij als gezinslid van een gemeenschapsonderdaan omdat de echtgenoot van de verzoekende partij te kennen had gegeven dat de relatie was beëindigd op 29 mei 2009.

Op 23 februari 2010 geeft de echtgenoot van de verzoekende partij te kennen dat zijn huwelijk een schijnhuwelijk is en dat hij niet meer met de verzoekende partij samenwoont sedert 29 mei 2009.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij uit België vertrok op 23 februari 2010.

Op 4 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (A., F.) (...) van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater, §1,2° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de echtgenoot van betrokkene ingeschreven staat te Nederland sinds 23/02/2010.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42 quater, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en “van het beginsel van de fair play.”

Na het citeren van voormelde bepaling stelt verzoekster dat zij meer dan twee jaren in België verblijft, met name sedert 15 januari 2008, minstens sedert 2 april 2008 in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De verwerende partij had niet het recht een einde te stellen aan haar verblijf. De verwerende partij zou het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd hebben op 4 maart 2010, hetzij vooraleer de termijn van twee jaren verstreken is. Uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing pas op 4 augustus 2010 naar de gemeente werd gefaxt, wat ongeloofwaardig is. Volgens verzoekster is de beslissing geantidateerd, wat een schending inhoudt van het beginsel van de fair play. Er kan zelfs sprake zijn van valsheid in geschrifte. Dit vermoeden wordt versterkt nu de beslissing genomen lastens haar vader dateert van 4 augustus 2008. De tweejarige termijn voorzien in artikel 42 quater, § 1 van de

Vreemdelingenwet begint te lopen vanaf ontvangst van de bijlage 19ter die niet terug te vinden is in het dossier. Zo de Raad meent dat de bestreden beslissing werd genomen op 4 maart 2010, dan is de mededeling aan de gemeente laattijdig geschied zodat de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

2.1.2. De verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing (bijlage 21) genomen werd in het kader van artikel 42 quater, §1, 2° van de Vreemdelingenwet met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de echtgenoot van de verzoekende partij sedert 23 februari 2010 ingeschreven is in Nederland. De bewering dat de beslissing geantidateerd werd is louter hypothetisch en niet gestaafd met concrete elementen uit het dossier. De verwerende partij citeert voormelde bepaling om te besluiten dat de bestreden beslissing correct werd genomen.

2.1.3.1. Met betrekking tot de grief van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geantidateerd is, verwijst de Raad naar zijn tussenarrest van 19 oktober 2010 met nr. 49 755 waarin de Raad oordeelde dat niet werd aangetoond dat de bestreden beslissing vals is zodat deze grief van verzoekster feitelijke grondslag mist.

2.1.3.2. Betreffende de grief dat het verblijf van de verzoekende partij niet had mogen beëindigd worden op basis van de in de bestreden beslissing vermelde motieven, omdat de verzoekende partij twee jaren in België heeft verbleven in haar hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, merkt de Raad op dat zij een verblijfsrecht heeft verkregen op basis van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, als echtgenote van een Nederlands onderdaan.

Artikel 42 quater, § 1 van de Vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in principe een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. Uit artikel 42 quater, §1, 2° blijkt dat het recht op verblijf verloren gaat bij het vertrek uit het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd of begeleid werd binnen de twee jaren. Dit vloeit voort uit het feit dat het verblijfsrecht verkregen wordt in functie van het vervoegen of begeleiden van de echtgenote bij haar Nederlandse echtgenoot (*Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/1 53-54*).

Artikel 42 quater, §1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;(...)”

Partijen betwisten niet dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42 quater, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat de echtgenoot van de verzoekende partij uit België vertrok op 23 februari 2010. Dit feitelijk gegeven vindt steun in het administratief dossier.

Volgens de nota van de verwerende partij is de verzoekende partij het Rijk binnengekomen met een toeristenvisum, op 15 januari 2010. De verzoekende partij stelt dat zij in België verblijft sedert 15 januari 2008. Op 2 april 2008 dient zij, in overeenstemming met de toenmalige wetgeving, een aanvraag tot vestiging in en wordt zij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en een bijlage 19. Deze aanvraag, ondertekend door de verzoekende partij bevestigt de voorlegging van een toeristenvisum type C, geldig tot 25 december 2007, en een paspoort. Haar echtgenoot, in functie van wie de verzoekende partij haar verblijfsrecht doet gelden, dient diezelfde dag eveneens een aanvraag in tot vestiging als werknemer.

Partijen betwisten de datum die in aanmerking komt om de aanvangsdatum te berekenen van de termijn van twee jaren waarbinnen het bestuur gerechtigd is het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te beëindigen. Volgens de verzoekende partij is dit de datum van aankomst in het Rijk, minstens de datum van het indienen van de aanvraag. Volgens de verwerende partij is dit de datum van toekenning van de inbezitstelling van de F-kaart, zijnde 8 september 2008.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is de omzetting naar Belgisch recht van de artikelen 12, §§2 en 3, 13, §2 en 14, §2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de

burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Uit artikel 10, §1 van de richtlijn 2004/38/EG blijkt dat *“1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”* Uit deze bepaling en conform de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de afgifte van de verblijfskaart/verblijfsvergunning enkel het verblijfsrecht van de familielid van de burger van de Unie vaststelt. In zijn arrest van 25 juli 2002 met nummer C-459/99 stelt het Hof van Justitie met betrekking tot de afgifte van een verblijfsvergunning ten aanzien van familieleden van een burger van de Unie dat *“De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. I-273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven.”* In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 herhaalt het Hof van Justitie in punt 63 uitdrukkelijk dat *“De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vaststelt (arrest Royer, reeds aangehaald, punt 33, en arrest van 25 juli 2002, MRAX, C- 459/99, Jurispr. blz. I- 6591, punt 74).”*

Er weze ook aan herinnerd dat de gemeenschapswetgever het belang van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden heeft erkend (HvJ 11 juli 2002, Carpenter, C-60/00, Jurispr. blz. I-6279, punt 38, en HvJ 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I-6591, punt 74).

In casu ontnemen de familieleden van een burger van de Unie hun verblijfsrecht in België aan de Europese regelgeving. In zijn arrest van 14 april 2005 stelt het Hof van Justitie dat: *“In dit verband wordt het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter ontleend aan de familiebetrekking. Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt”* (HvJ 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28; cf HvJ 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I-6591, punt 74). Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfskaart. Artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet regelt de beëindiging van *“het verblijf in hun hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie”* (eerste zin artikel 42 quater § 1) en regelt geenszins het ontstaan van het verblijfsrecht. Voormeld artikel legt de verwerende partij op haar beëindigingsbeslissing te nemen binnen de twee jaren van het verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie en niet binnen de twee jaren van de datum van het ontstaan van het recht op verblijf of niet binnen de twee jaren na de afgifte van een verblijfskaart.

De verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar redenering dat de berekening van de kwestieuze termijn van twee jaren aanvangt vanaf de afgifte van de F-kaart. Deze afgifte is slechts de vaststelling van het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de parlementaire voorbereiding tevens vermeld staat *“de richtlijn schaft de formaliteiten af van de afgifte van een verblijfskaart aan burgers van de Europese Unie. Hun verblijfsrecht wordt dus niet meer vastgesteld aan de hand van een verblijfskaart. De Richtlijn maakt het echter mogelijk voor het gastland om aan de burgers van de EU de verplichting op te leggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven (artikel 8). In België zal dit overeenkomen, zoals nu het geval is, met een inschrijving in het bevolkingsregister. Voor de EU-burger heeft deze administratieve formaliteit het voordeel dat het vereiste bewijs van de duur van het verblijf, met het oog op het verkrijgen van het duurzame verblijfsrecht, gemakkelijker geleverd kan worden.”* (Parl.St. Kamer,

2006-2007, nr. 2845/001, 14). Artikel 8 van voormelde richtlijn regelt louter de administratieve formaliteiten te vervullen voor de burgers van de Unie en niet het ontstaan van het verblijfsrecht.

Wel herinnert de Raad er aan dat het Hof van Justitie oordeelt dat, ondanks het declaratoire karakter van een verblijfsvergunning, het de Staten toegestaan is maatregelen te nemen om de bevolkingsbeweging na te gaan (HvJ 16 maart 2000, C-329/97, Ergat S., overweging 54: “*Het gemeenschapsrecht heeft de lidstaten immers niet de bevoegdheid ontnomen, maatregelen te treffen ter verzekering dat de nationale instanties precies op de hoogte zijn van de bevolkingsbewegingen op hun grondgebied.*”) Meer bepaald in zijn arrest van 17 september 2009, Sahin, gekend onder nummer C-242/06 stelt het Hof van Justitie in overweging 59: “*Hoe dan ook heeft het Hof reeds eerder verklaard dat een door de nationale autoriteiten afgegeven verblijfsvergunning slechts declaratoire en bewijstechnische waarde heeft, en dat de lidstaten weliswaar de bevoegdheid hebben, te eisen dat op hun grondgebied aanwezige vreemdelingen over een geldige verblijfstitel beschikken en tijdig een aanvraag om verlenging daarvan indienen, en in beginsel de niet-nakoming van dergelijke verplichtingen kunnen bestraffen, maar dit neemt niet weg dat de lidstaten in dit verband geen maatregelen mogen nemen die onevenredig zijn aan vergelijkbare nationale situaties (zie arrest van 16 maart 2000, Ergat, C-329/97, Jurispr. blz. I-1487, punten 52, 55, 56, 61 en 62).*”

In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 benadrukt het Hof van Justitie dat: “*Het krachtens artikel 18 EG erkende recht van verblijf is echter niet onvoorwaardelijk, zodat het aan de burgers van de Unie staat het bewijs te leveren dat zij voldoen aan de dienaangaande door de relevante gemeenschapsbepalingen gestelde voorwaarden.*” en dat “*Enkel ingeval de onderdaan van een lidstaat niet kan bewijzen dat aan die voorwaarden is voldaan, mag de lidstaat van ontvangst een maatregel tot uitzetting treffen binnen de door het gemeenschapsrecht gestelde grenzen (zie in die zin arrest van 17 februari 2005, Oulane, C- 215/03, Jurispr. blz. I- 1215, punt 55) (...) Een dergelijke maatregel van automatische verwijdering doet af aan het wezen zelf van het verblijfsrecht, dat rechtstreeks door het gemeenschapsrecht wordt verleend. Zelfs indien een lidstaat in voorkomend geval een maatregel van verwijdering kan treffen indien een onderdaan van een lidstaat niet in staat is binnen een bepaalde termijn de documenten over te leggen waaruit blijkt dat hij aan de gestelde financiële voorwaarden voldoet, wordt de maatregel van verwijdering, als bedoeld in de Belgische wetgeving, onevenredig omdat hij automatisch is. Immers, omdat het bevel tot verwijdering automatisch is, kan onder die wettelijke regeling geen rekening worden gehouden met de redenen waarom de betrokkene de vereiste administratieve handelingen niet heeft verricht, of met het feit dat hij eventueel toch in staat is aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden waarvan het gemeenschapsrecht zijn verblijfsrecht afhankelijk stelt.*” (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. Koninkrijk België), 2006, punten 64, 66, 68 en 69).

De volgende vraag die zich stelt is te weten wanneer een vreemdeling zijn verblijfsrecht in het Rijk in zijn hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wenst uit te oefenen. Immers zijn er situaties denkbaar dat een vreemdeling het Rijk binnenkomt in verschillende hoedanigheden. Het is niet onredelijk te verlangen van de vreemdeling dat hij kenbaar maakt wanneer hij van zijn verblijfsrecht in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie wenst gebruik te maken zodat een lidstaat controlerecht kan uitoefenen en kan bepalen welke de aanvangsdatum is om een verblijf te beëindigen indien de partner het Rijk verlaat. Deze maatregel is noodzakelijk om een controlerecht te kunnen uitoefenen en vormt geen belemmering van het verblijfsrecht op zich. De beëindiging van het verblijf vloeit immers voort uit het vertrek uit het Rijk van de echtgenoot van de verzoekende partij waardoor de verzoekende partij haar echtgenoot niet langer vervoegt. Bijgevolg kan de verzoekende partij haar oorspronkelijk bestaand verblijfsrecht niet langer gebruiken en/of uitoefenen en is de ontstaansgrond van haar verblijfsrecht verdwenen.

De verzoekende partij is het Rijk binnen gekomen met een toeristenvisum. Minstens toont zij niet het bezit aan van een visum gezinshereniging. Zij dient een aanvraag tot vestiging in, in haar hoedanigheid van echtgenote van een Nederlands onderdaan op 2 april 2008 en er worden een attest van immatriculatie en een bijlage 19 afgeleverd.

In overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State dient aangenomen te worden dat indien een persoon verblijft in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie de termijn van twee jaar van artikel 42 quater §1, 2° van de Vreemdelingenwet aanvangt op het moment dat de vreemdeling zich kenbaar maakt in deze hoedanigheid door de erkenning van dit recht te solliciteren, met name op de dag dat hij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aanvraagt (RvS 29 oktober 2010, nr. 208 587).

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de aanvangsdatum waarbinnen artikel 42 quater §1, 2° van de Vreemdelingenwet toepassing kan vinden, bepaald moet worden in functie van het ogenblik waarop de vreemdeling aan de Belgische autoriteiten kenbaar maakt te verblijven in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en zijn verblijfsrecht, dat aan deze hoedanigheid wordt ontleend, uitoefent. Vermits de verzoekende partij het Rijk heeft betreden in het bezit van een toeristenvisum brengt zij haar wil in België te verblijven in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en gebruik te maken van haar verblijfsrecht in casu slechts tot uiting door het indienen van haar aanvraag tot vestiging op 2 april 2008, gepaard met het indienen van de aanvraag tot vestiging van haar Nederlandse echtgenoot, ogenblik dat haar in casu een attest van immatriculatie en een bijlage 19 werden afgegeven. Immers ontleent de verzoekende partij haar verblijfsrecht slechts indien en voor zover haar partner in België verblijft zodat zij deze kan "vervoegen" of "begeleiden".

Artikel 29 van de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot artikel 42quater van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 28 van de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot artikel 42ter van de Vreemdelingenwet waar er gesteld wordt: *"Voor verdere toelichting omtrent de vijf gevallen vermeld in § 1, wordt verwezen naar hetgeen vermeld werd in het vorige artikel."* (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 54).

Voorts benadrukt de Raad dat in de parlementaire voorbereidingen uitdrukkelijk bepaald wordt dat *"in de loop van de eerste twee jaar na de afgifte van het attest van inschrijving, volstaan de opgesomde redenen (...) "*– bedoeld wordt het ontbreken van een gezamenlijke vestiging – *"(...) als motivering voor een beslissing om een einde te maken aan het verblijf van het betrokken gezinslid"* (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 52). Volgens Van Dale, Groot Woordenboek der Nederlandse Taal is het synoniem van "immatriculatie" de "inschrijving van een bepaalde persoon". Het bepaalde in de voorbereidende werken kan slechts gevolgd worden in de mate dat het in overeenstemming is met de Europese regelgeving.

Hieruit volgt dat enkel in de mate dat de afgifte van het attest van immatriculatie, dat slechts een louter formeel administratief document is, gelijktijdig geschiedt met het kenbaar maken van de uitoefening van het verblijfsrecht in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, in casu geformaliseerd door de afgifte van de bijlage 19, de datum van afgifte van het immatriculatieattest en/of van de bijlage 19, de aanvangsdatum van de tweejarige periode waarvan sprake in artikel 42 quater § 1 van de Vreemdelingenwet is. Ook in het arrest van de Raad van State van 29 oktober 2010 met nummer 208 587 wordt gesteld dat de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot deze artikelen van de wet van 25 april 2007 die de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wijzigt, niet conform zijn aan de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

Vermits de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonbaar eerder dan op 2 april 2008 aan de verzoekende partij kenbaar te hebben gemaakt dat zij haar verblijfsrecht als familielid van de burger van de Unie wenst uit te oefenen en te gebruiken en diezelfde dag haar Nederlandse echtgenoot zijn aanvraag tot vestiging in België indiende, is de aanvangsdatum voor de berekening van de termijn voorzien in artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet in casu 2 april 2008. Bijgevolg had de verwerende partij tot 2 april 2010 de mogelijkheid het verblijf van de verzoekende partij te beëindigen onder de voorwaarden in voormeld artikel bepaald.

De bestreden beslissing van 4 maart 2010 werd dan ook genomen binnen de termijn voorzien in artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont geen schending van deze bepaling aan.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van de fair play, houdt dit beginsel in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster aan: *"Schending van lid 15 van de Richtlijn 2004/38 van het Europees parlement en de Raad van 29.04.2004."* Zij verwoordt haar middel als volgt:

"Lid 15 stelt:

De familieleden moet rechtsbescherming worden geboden in geval van overlijden van de burger van de Unie, scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partner-

schap. Het is derhalve nodig, ter eerbiediging van het familieleven en de menselijke waardigheid en onder bepaalde voorwaarden ter voorkoming van misbruik, maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat familieleden die al op het grondgebied van het gastland verblijven, hun verblijfsrecht in dergelijke gevallen op uitsluitend persoonlijke basis behouden.

Volgens de richtlijn moet verzoeker op uitsluitend persoonlijk basis zijn verblijfsrecht kunnen behouden. In casu is dit niet het geval en is het middel gegrond."

2.2.2. De verwerende partij merkt op:

"Verwerende partij heeft de eer te stellen dat waar verzoeker zich beroept op een lid uit de preambule, deze geen rechtskracht heeft en niet rechtstreeks ingeroepen kan worden.

Verwerende partij heeft hierbij de eer toe te voegen dat, uiterlijk op 30 april 2006 de lidstaten van de Europese Unie de nieuwe richtlijn betreffende het vrij verkeer van personen voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna "richtlijn") moesten omzetten in hun nationaal recht. België kwam die verplichting niet na, wat tot gevolg heeft dat verschillende bepalingen van de richtlijn "directe werking" hebben in België. Directe werking betekent dat sommige bepalingen van de richtlijn, mits ze voldoen aan een aantal voorwaarden, toch van kracht worden in een lidstaat, zelfs wanneer de lidstaat in gebreke bleef om de betrokken bepalingen tijdig om te zetten in nationaal recht. Dit betekent o.m. dat Belgische bepalingen die strijdig zijn met bepalingen van de richtlijn die directe werking hebben, geen rechtsbasis meer hebben en door Belgische rechters buiten toepassing moeten worden gelaten. Gezien verzoekster zich niet beroept op een artikel uit deze richtlijn dat rechtstreekse werking heeft, wordt er geen schending aangetoond van deze richtlijn.

Het tweede middel is niet ernstig. "

2.2.3. Zoals de verwerende partij opmerkt beroept verzoekster zich op een schending van lid 15 van de preambule van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG. Een preambule verkondigt de geest en het doel van de in de richtlijn vervatte bepalingen. Verzoekster kan zich niet op ontvankelijke wijze beroepen op een bepaling van de preambule zonder de schending aan te halen van de in de richtlijn vervatte bepaling.

Het middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN